

Solnce je tonilo za gore in obrobilo z zlatim robom hribe. Poslavljalo se je, počasi je lezlo nižje in nižje, kakor bi se težko ločilo od lepega večera. A tonilo je in samo rob se je še videl, samo še en žarek in solnce se je skrilo. Mrak je prihajal, tiho in počasi, kakor bi se bal motiti svečanost lepega dne, prihajal na lahko, kakor bi šel po prstih. Prišel in našgal je sto in sto zvezdic na jasnem nebu; pa to niso bile zvezdice, to je bil milijon angelcev, ki gleda na zemljo srečne zemljane. In večerne sence so priplavale čez logove in dobrave, a ostale so v dobravah, kakor bi se bale priti k hišam, da ne motijo tihe sreče. Kako bi tudi prišle, ko pa ni na nobenem obrazu sence in na nobenem čelu oblaka, ko po hišah hodi sama radost, tiha sreča in veselje, in ko je v srca Velika noč prinesla velik dar in velikonočni blagoslov . . .

Bogumil Gorenjko.

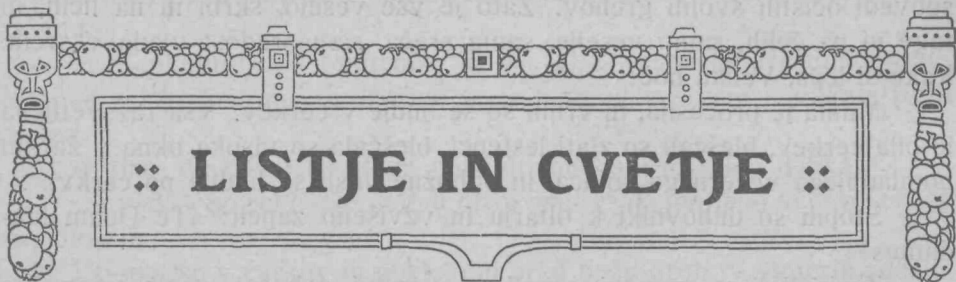

K NAM PRIHAJA VESNA . . .

K nam prihaja vesna,
mlada, zlata vesna,
da prinese tratam cvetje,
da prinese ptičkom petje.
Ž njo pa gredo trije angeli:
Prvi v halji zéleni
mlade rožice zasaja,

trato, log in vrt pomlaja.
Drugi z vrčem zlatim
rožice napaja
s srebrno vodico.
Tretji v zlatem krilu
rožice napaja
s solničnimi prameni . . .

Bogumil Gorenjko.

Mladi zvezdoznanec.

Zvezdoznanstvo nam kaj lepo pokazuje mogočnost, neizmernost in silno veličastvo božjega stvarstva. Neizmerni svetovni prostor in nebesna telesa v njem nam je pripravna podoba, da se moremo po njej vsaj nekoliko zamisliti v delavnico božje vsemogočnosti pa v neskončnost in večnost Stvarnikovo. V tem nas potrjuje vse to, kar smo se že v „Vrtcu“ naučili iz zvezdoznanstva. Zlasti razdalje v svetovnem prostoru, v vsemiru, nas morajo napolniti s strmenjem. Enako čuvstvo začudenja nas bo pa tudi prevzelo, če premislimo velikost nebesnih teles. Pričeli bomo zopet pri našem osolnčju ter si vzeli